

סעיף 60 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") קובע את אופן חלוקת הטיפול בתיקים, בהתאם לסוג העבירה, בין התביעה המשטרתית לבין הפרקליטות. לפי סעיף 60(ד) לחסד"פ "חומר שהושג בחקירה בעבירה המנויה בחלק ג' לתוספת ראשונה א', תעבירו המשטרה לפרקליט מחוז, לטיפולו של פרקליט, אלא אם כן החליט פרקליט המחוז, בתיק מסוים, כי בשל העדר חומרה יתרה בנסיבות ביצוע העבירה ואי מורכבות הראיות, מוצדק להעביר את התיק לטיפולו של תובע משטרתית שהוא עורך דין המשרת ביחידת התביעות."

בס"ק (4) בחלק ג' בתוספת הראשונה א' לחסד"פ נאמר: "עבירה אחרת שבטיפול פרקליט ואינה בסמכותו הייחודית של בית משפט מחוזי, שנחקרה יחד עם עבירה שבטיפול תובע משטרתית והיא כרוכה ושלובה בה, ואשר פרקליט מחוז מצא כי בנסיבות העניין, העבירה שבטיפול התובע המשטרתית היא העבירה המרכזית."

כלומר, כאשר מדובר בתיק שאין בו חומרה יתרה או מורכבות ראייתית, ובעבירה שבסמכות הפרקליטות (ושאינה בסמכות ייחודית של בית משפט מחוזי), שנחקרה יחד עם עבירה שבסמכות התביעה המשטרתית, והיא כרוכה ושלובה בה, והעבירה שבסמכות התביעה המשטרתית היא העבירה המרכזית – רשאי פרקליט המחוז להחליט כי התביעה המשטרתית היא זו שתטפל בשתי העבירות.

התעוררה השאלה האם ראוי שפרקליט מחוז יחליט באופן הנ"ל, ובהנחה שהתקיימו התנאים המנויים לעיל, כי התביעה המשטרתית תטפל בעבירה של תקיפת שוטר (עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין, שהיא עבירה שבסמכות פרקליטות) הכרוכה בעבירה שבסמכות התביעה המשטרתית (וזו העבירה המרכזית באירוע המדובר), כאשר מדובר באירוע אחד שעניינו אינטראקציה בין האזרח לשוטר.

הדילמה מתעוררת הן בשל העובדה שהמחוקק קבע שככלל, עבירת תקיפת השוטר תטופל ע"י הפרקליטות, הן בשל העובדה שעניין לנו בעבירה שיש בה חומרה לא מבוטלת. יודגש, כי ככל שמדובר בעבירה אחרת, המרכזית באירוע, שהיא חיצונית לאינטראקציה עם השוטר (כגון, עבירת התפרצות, שבסמוך אליה הותקף שוטר ע"י הפורץ), כי אז לא תהיה מניעה להעביר גם את עבירת תקיפת השוטר לטיפול חטיבת התביעות.

המשנה לפרקליט המדינה (עניינים פליליים) הנחה, כדלקמן:

ככלל, ועל אף שקיימת סמכות לכרוך את העבירה של תקיפת שוטר בעבירות שהן בסמכות התביעה המשטרתית, נכון שלא לעשות כן במקרה של אירוע שכולו אינטראקציה בין אזרח לשוטר, וזאת גם אם מדובר בעבירות שבוצעו במסגרת אירוע אחד. זאת, בשל הרגישות המיוחדת שקיימת בטיפול גורמי משטרה (חטיבת התביעות) בתיקים של תקיפת שוטרים, בדגש על תיקים שכל עניינם הוא המפגש של האזרח עם השוטר.

[אכן, רגישות זו קיימת, במידה מסויימת, גם במקרים שבהם העבירה המרכזית היא חיצונית לאינטראקציה של האזרח עם השוטר. אלא שאז, מאזן השיקולים מוביל למסקנה לפיה עדיף שהגוף שמטפל בעבירה המרכזית והעיקרית, לגביה לא מתעוררת שום בעיה, יטפל גם בעבירה המשנית (תקיפת השוטר) למרות הבעייתיות המסויימת הכרוכה בכך].

לפיכך, באותם מקרים בהם כל האירוע עוסק באינטראקציה בין האזרח לשוטר, הרי שבמקרה בו מדובר בתקיפה חמורה, יוגש כתב אישום בעבירה של תקיפת שוטר על-ידי הפרקליטות, והתיק לא יועבר לתביעה המשטרתית על אף שהעבירה העיקרית באותו אירוע היא בסמכותה. במקרה בו מדובר בתקיפה שאינה חמורה, יועבר התיק לטיפול התביעה המשטרתית, אך זאת תוך ויתור על עבירת תקיפת השוטר, ותחת זאת בעבירה של הפרעה לשוטר [סעיף 275 לחוק העונשין] או התנגדות למעצר תחת תקיפה [סעיף 47 לחוק סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש [נוסח חדש], תשכ"ט-1969), תוך סגירת התיק בעבירה של תקיפת שוטר.

8.2.18

תאריך

הישיבה